

skyldig i denne, vil, naar han 3die Gang for-
 over den samme Forbrydelse, ikke kunne dømmes
 som for 3die men kun som for 2den Gang
 gjentagen Forbrydelse. Og endelig er der til-
 føjet, at det skal være „i den danske Stat“, at
 han er kjendt skyldig for den tidligere For-
 brydelse. At der ikke kan tillægges fremmede
 Domstoles Straffedomme nogen Retsvirkning
 under en Straffesag her i Landet, forstaaer sig
 af sig selv — jfr. og Rescr. 20 Decbr. 1799,
 Jd. 13 Octbr. 1819 § 4 —, og det Tilfælde,
 at der maatte være affagt en Straffedom over
 den Paagjældende af en dansk militair Ret ved
 en Afbeling af den danske Krigsmagt under
 dennes temporaire Ophold i Udlandet, er saa
 særligt, at det er anseet nødvendigt ved Af-
 fattelsen af den almindelige Regel i § 61 at
 tage Hensyn dertil. Forsaauidt der derimod i
 de omhandlede Ord indeholdes en Udtalelse
 om, at ogsaa de af danske Domstole udenfor
 Kongeriget affagte Straffedomme skulle have
 Iterationsvirkning, kunde dette maastee synes
 at være noget betænkeligt eller mindre princip-
 rigtigt, da der dog gjælder en anden Strafferet
 navnlig i Hertugdømmerne end i Kongeriget.
 Kommissionen har imidlertid været af den For-
 mening, at det stemmer med en rigtig Opfat-
 telse af de forskjellige Landsdeles indbyrdes
 statsretlige Stilling at lade en i den ene Lands-
 deel affagt Dom faae Retsvirkning ogsaa i de
 andre Landsdele, og trods den hidtil gjældende
 Strafferets Forskjellighed i Kongeriget og i Hert-
 tugdømmerne har det da ogsaa allerede i meget
 lang Tid været en konstant Høiestretspraxis, i
 Gjentagelsestilfælde at tillægge en den Paagjæl-
 dende i Hertugdømmerne overgaaet Straffedom
 (navnlig for Tyveri, Hæleri og Røsgjænger) samme
 Virkning til Straffens Forhøielse som
 Domme affagte i Kongeriget. Efter den nævnte
 Praxis er dette vel betinget af, at den i det enkelte
 Tilfælde den Paagjældende i Hertugdømmerne
 idømte Straffegrad ikke var under den laveste
 Grad af Straffen efter dansk Ret; men til at
 opstille en lignende Begrændsning af den al-
 mindelige Regel i § 61 med Hensyn til For-
 holdet til Hertugdømmerne turde der saameget
 mindre være nogen Opfordring, som det efter
 Bestaaffenheden af Udkastets Straffebestemmel-

ser uden Tvivl tør ansees som temmelig uprac-
 tist i samme særligt at bestjæftige sig med det
 ommeldte Tilfælde.

Det bemærkes sluttelig, at man ikke har
 fundet Anledning til i § 61 at optage nærmere
 Regler for, hvorvidt Gjentagelsesvirkning skal
 finde Sted, naar enten den tidligere eller den
 senere begaaede Forbrydelse kun var forsøgt,
 saavel som naar den Paagjældende med Hensyn
 enten til den tidligere eller til den senere begaaede
 Lovovertrædelse kun har været meddeeltagig.
 At den, der for Deeltagighed i en Forbrydelse
 er dømt til Straf, som om han selv var
 Gjerningsmand, ogsaa skal behandles som saa-
 dan i Gjentagelsestilfælde — jfr. den norske
 Straffelov Kap. 6 § 22 — forstaaer sig nem-
 lig formeentlig af sig selv, saaat det turde være
 temmelig overflødig at udtale den almindelige
 Sætning. Det skulde da være for de Slut-
 ningers Skyld, som deraf modsætningsviis
 kunde udledes angaaende den mere underord-
 nede Deeltagighed; men for denne synes det rettest
 at give nærmere Bestemmelser ved Omhandlin-
 gen af de enkelte Forbrydelser, med Hensyn til
 hvilke Spørgsmaalet om Iterationsvirkning
 overhovedet har nogen Betydning. Naar ikke
 Andet siges, kan det fremdeles ikke være Tvivl
 underkastet, at den, der efter at være dømt for
 en fuldbyrdet Forbrydelse senere gjør Forsøg
 paa samme, maa ansees som den, der har gjort
 Forsøg paa en gjentagen Forbrydelse, og alt-
 saa straffes med $\frac{1}{4}$ indtil $\frac{3}{4}$ af den for den
 fuldbyrdede Forbrydelse, 2den Gang eller oftere
 begaaet, foreskrevne Straf, men at omvendt
 den, der tidligere ikke er dømt for selve For-
 brydelsen men kun for et Forsøg paa samme,
 ikke kan siges at begaae Forbrydelsen igjen,
 naar han senere gjør sig skyldig i fuldbyrdet
 Forbrydelse. Om der dog ikke i sidste Tilfælde
 kunde være nogen Anledning til at modificere
 den i og for sig af en streng Udvikling af Be-
 grebet følgende Regel, saaledes navnlig at der
 i Righed med Jd. 11 April 1840 § 80 tillæg-
 des den tidligere Straffedom for Forsøget
 Gjentagelsesvirkning, naar den idømte Straffe-
 grad laa indenfor Grændserne af den for den
 fuldbyrdede Forbrydelse foreskrevne Straf, har